

Predmet C-711/19

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

25. rujna 2019.

Sud koji je uputio zahtjev:

Verwaltungsgerichtshof (Austrija)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

3. rujna 2019.

Podnositelji revizije:

Admiral Sportwetten GmbH

Novomatic AG

AKO Gastronomiebetriebs GmbH

Tuženo tijelo:

Magistrat der Stadt Wien, Magistratsabteilung 6

[omissis]

[broj predmeta] [omissis]

3. rujna 2019.

Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud, Austrija) je [omissis] u pogledu revizije koju su podnijeli 1. Admiral Sportwetten GmbH, 2. Novomatic AG, oba u Gumpoldskirchenu i 3. AKO Gastronomiebetrieb GmbH u Beču, [omissis] protiv odluke Bundesfinanzgerichta (Savezni financijski sud, Austrija) od 23. kolovoza 2018., ZI. RV/7400063/2017, koja se odnosi na porez na terminale za klađenje (tuženo tijelo pred Bundesfinanzgerichtom (Savezni financijski sud): Magistrat der Stadt Wien Magistratsabteilung 6 (upravno tijelo grada Beča, odjel 6. upravnog tijela)), donio

rješenje

:

u skladu s člankom 267. UFEU-a Sudu Europske unije upućuju se sljedeća prethodna pitanja:

1. Treba li članak 1. Direktive (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. o utvrđivanju postupka pružanja informacija u području tehničkih propisa i pravila o uslugama informacijskog društva tumačiti na način da odredbe Wiener Wettterminalabgabegesetz (Bečki zakon o porezu na terminale za klađenje, u daljnjem tekstu: WWAG), kojima se predviđa oporezivanje držanja terminalâ za klađenje, valja smatrati „tehničkim propisima” u smislu tog članka?
2. Ima li nedostavljanje obavijesti o odredbama WWAG-a u smislu Direktive (EU) 2015/1535 za posljedicu to da se porez kao što je porez na terminale za klađenje ne smije naplatiti?

Obrazloženje:

- 1 A. Činjenice i dosadašnji postupak
- 2 Prvi podnositelj revizije postavlja terminale za klađenje, drugi podnositelj revizije je vlasnik tih terminala za klađenje, [orig. str. 2.] treći podnositelj revizije je vlasnik prostora koji se koristi za držanje terminalâ za klađenje.
- 3 Prvi podnositelj revizije je od kolovoza 2016. u više dopisa obavijestio tuženo tijelo da će na lokaciji trećeg podnositelja revizije u Beču postaviti terminal za klađenje. Traži da se utvrdi porez u iznosu od 0 eura jer smatra da ne postoji porezna obveza.
- 4 Odlukom od 31. listopada 2016. Magistrat der Stadt Wien je u pogledu podnositelja revizije, u skladu s njihovim pojedinačnim svojstvom postavljača ili vlasnika terminalâ za klađenje, odnosno vlasnika prostora koji se koristi za držanje terminalâ za klađenje, utvrdio porez na terminale za klađenje za rujna 2016. i listopada 2016. u iznosu od 350 eura (mjesečno i po terminalu za klađenje).
- 5 Dodatnim odlukama od 2. siječnja 2017. i od 24. srpnja 2017. Magistrat der Stadt Wien utvrdio je porez na terminale za klađenje za razdoblje od studenoga do prosinca 2016. te od siječnja do lipnja 2017. (u iznosu od 350 eura mjesečno i po terminalu za klađenje).
- 6 Podnositelji revizije podnijeli su žalbe protiv tih odluka. Sažeto su istaknuli da su odredbe o terminalima za klađenje, koje su sadržane u WWAG-u, „tehnički propisi” u smislu Gesetza über internationale Informationsverfahren und Notifizierungen auf dem Gebiet technischer Vorschriften (Zakon o utvrđivanju postupka međunarodnog pružanja informacija i obavijesti u području tehničkih propisa, u daljnjem tekstu: WNotifG) i Direktive (EU) 2015/1535 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. rujna 2015. Komisija nije bila obaviještena o tim tehničkim propisima, tako da ih se ne može primijeniti na pojedince. Posljedično, porez na terminale za klađenje neopravdano je propisan.

- 7 Odlukom koja se pobija pred Verwaltungsgerichtshofom (Visoki upravni sud), Bundesfinanzgericht (Savezni financijski sud) odbio je žalbe kao neosnovane. **[orig. str. 3.]**
- 8 Bundesfinanzgericht (Savezni financijski sud) je na temelju detaljnijeg obrazloženja zaključio da odredbe WWAG-a nisu tehnički propisi u smislu WNotifG-a, odnosno Direktive 2015/1535. Stoga nije postojala obveza obavješćivanja u pogledu WWAG-a. To ima za posljedicu da se WWAG mogao primijeniti na podnositelje revizije; porez na terminale za klađenje pravilno je propisan.
- 9 Verfassungsgerichtshof (Ustavni sud, Austrija) je odbio ispitati tužbu protiv odluke koju su podnositelji revizije podnijeli tom sudu.
- 10 B. Relevantne odredbe nacionalnog prava
- 11 WWAG, zakon savezne zemlje, u originalnoj verziji koja se ovdje primjenjuje, LGB1. br. 32/2016, u jednom svojem dijelu glasi:

„Predmet oporezivanja

Članak 1. Na području grada Beča naplaćuje se porez na držanje terminalâ za klađenje.

Definicije pojmova

Članak 2. „Za potrebe ovog zakona primjenjuju se sljedeće definicije:

1. Terminal za klađenje: mjesto prikupljanja oklada na određenoj lokaciji, koje je vodom za prijenos podataka povezano s priređivačima oklada ili totalizatorima i koje osobi omogućava neposredno sudjelovanje u okladi.
2. Priređivač oklada: osoba koja stručno priređuje oklade.
3. Totalizator: osoba koja stručno posreduje u pogledu oklada.

Iznos poreza

Članak 3. Porez na držanje terminalâ za klađenje iznosi 350 eura po terminalu i kalendarskom mjesecu koji je započeo.

[...]

Kaznene odredbe

Članak 8. (1) Radnje ili propusti koji dovode do neplaćanja poreza ili do neplaćanja poreza u punom iznosu kažnjivi su kao upravni prekršaji novčanom kaznom do 42 000 eura; u slučaju nemogućnosti naplate novčane kazne određuje se kazna zatvora do šest tjedana. Neplaćanje poreza ili njegovo neplaćanje u

punom iznosu traje **[orig. str. 4.]** sve dok porezni obveznik samostalno ne utvrdi iznos poreza ili dok porezna uprava odlukom ne utvrdi iznos poreza. [...]"

- 12 U obrazloženju inicijativnog prijedloga u pogledu tog zakona (LG – 00689-2016/0001/LAT) osobito se navodi:

„Mogućnost jednostavnog i anonimnog korištenja terminalâ za klađenje dovodi do visoke razine prihvaćanja među potencijalnim korisnicima koja se još može povećati dodatnim ponudama postavljača. Stoga je u pogledu tih posebnih okolnosti svrsishodno predvidjeti poseban način oporezivanja terminalâ za klađenje kako bi se ograničio taj oblik klađenja, osobito zato što se i to područje treba promatrati s gledišta ovisnosti o igrama na sreću sa svim njegovim negativnim društvenim posljedicama.

U odnosu na mjesta prikupljanja oklada na kojima dolazi do osobnog kontakta, terminali za klađenje predstavljaju povećanu opasnost od ovisnosti. Glavni razlog tomu jest činjenica da zbog nedostatka osobnog kontakta nestaje moralna prepreka u pogledu klađenja čime se klađenje olakšava. Klađenje preko terminala za klađenje ima za posljedicu ukupan porast klađenja. Jedan od razloga za to jest i taj da se kladiteljima preko terminalâ za klađenje, na temelju tehničkih mogućnosti, na raspolaganje može staviti znatno veća kladiteljska ponuda. Terminali za klađenje istodobno omogućavaju da se u relativno kratkim vremenskim razmacima odigra više oklada uzastopno.

Stoga je za držanje terminalâ za klađenje na području grada Beča potrebno uvesti porez na terminale za klađenje u iznosu od 350 eura po terminalu za klađenje i kalendarskom mjesecu koji je započeo. [...]

Predmet oporezivanja je držanje terminalâ za klađenje.

[omissis] Tekstom [zakona] ,omogućava neposredno sudjelovanje u okladi' treba pojasniti da tehnički uređaji, na kojima isključivo osoblje određenog poduzeća može izvršavati oklade za kladitelja, ne predstavljaju terminale za klađenje u smislu zakona (tako je, na primjer, u trgovinama u kojima isključivo prodajno osoblje može izvršavati oklade, a kladitelji nemaju slobodan pristup šalteru za prihvaćanje oklada).

Iz definicija pojmova proizlazi da predmet oporezivanja nije vezan uz pojam terminalâ za klađenje i ostale definicije pojmova iz nacrtâ Wiener Wettengesetza (Bečki zakon o klađenju) te se od predmeta oporezivanja **[orig. str. 5.]** iz Gebührengesetza 1957 (Zakon o pristojbama iz 1957.) razlikuje na temelju toga da se ne oporezuje sklapanje ugovora o klađenju, nego držanje terminalâ za klađenje. [...]

U pogledu iznosa poreza upućuje se na odluku Verfassungsgerichtshofa (Ustavni sud) od 5. prosinca 2011., B 533/11, VfSlg. 19.580/2011. U toj je odluci, među ostalim, utvrđeno da se ne treba osporavati to što zakonodavac umjesto zabrane postavljanja automata za igre na sreću nastoji ograničiti postavljanje automata ili

igranje povećanjem poreznog opterećenja. Upravo je zakonodavčeva namjera, koja se s obzirom na ustavno pravo ne može osporavati, da se time, zbog nedostatka privlačnosti, potencijalne igrače odvraća od igranja. Takvo stajalište može se primijeniti na porez na terminale za klađenje. [...]"

- 13 Gesetz über den Abschluss und die Vermittlung von Wetten (Zakon o zaključivanju i posredovanju oklada, u daljnjem tekstu: Bečki zakon o klađenju) u originalnoj verziji koja se ovdje primjenjuje, LGB1. br. 26/2016 uređuje se stručno zaključivanje (oklada) i stručno posredovanje (totalizator) oklada povodom sportskih događaja te stručno posredovanje u pogledu takvih oklada te između kladiteljica i kladitelja (članak 1. navedenog zakona). Članak 2. točka 8. sadržava vlastitu definiciju pojma terminala za klađenje, koja se neznatno razlikuje od definicije iz WWAG-a. Zakon osim toga sadržava opsežne odredbe o zahtjevima za odobrenje djelatnosti priređivača oklada. Članak 13. tog zakona sadržava detaljnija pravila koja se odnose na terminale za klađenje.
- 14 Bečki zakon o klađenju dostavljen je u skladu s odredbama Direktive (EU) 2015/1535 (broj obavijesti: 2015/602/A).
- 15 Cilj je WNotifG-a, LGB1. br. 28/1996, u verziji koja je na snazi (LGB1. br. 36/2016), provedba Direktive (EU) 2015/1535 (članak 7. WNotifG-a). WNotifG u biti sadržava definicije koje su u skladu s tom direktivom. **[orig. str. 6.]**
- 16 C. Pojašnjenja prethodnih pitanja
- 17 1. Relevantnost prethodnih pitanja
- 18 U skladu s člankom 3. WWAG-a, porez na držanje terminala za klađenje iznosi 350 eura po terminalu za klađenje i kalendarskom mjesecu koji je započeo. Nesporna je činjenica da je taj element u predmetnom slučaju prisutan u spornim razdobljima te da su podnositelji revizije u svojim pojedinačnim svojstvima (posjednik uređaja, vlasnik terminala za klađenje, odnosno vlasnik prostora koji se koristi za držanje terminala za klađenje) porezni obveznici u smislu WWAG-a. Prigovori podnositelja revizije, koji se temelje na nacionalnom ustavnom pravu, nisu bili uspješni pred Verfassungsgerichtshofom (Ustavni sud). Stoga u skladu s nacionalnim pravom postoji sporna porezna obveza.
- 19 Međutim, podnositelji revizije ističu da je porezna obveza protivna pravu Unije. U tom je pogledu u postupku bilo nesporno da nacrt WWAG-a, za razliku od nacrta Bečkog zakona o klađenju, nije dostavljen Komisiji u skladu s Direktivom 2015/1535.
- 20 Međutim, porezna obveza podnositelja revizije mogla bi se zanijekati da su odredbe WWAG-a, kako to ističu podnositelji revizije, tehnički propisi u smislu Direktive 2015/1535 i da povreda obveze obavješćivanja dovodi do toga da se ne smije naplatiti porez na terminale za klađenje. Stoga odluka Verwaltungsgerichtshofa (Visoki upravni sud) ovisi o navedenim pitanjima.

- 21 2. Prvo prethodno pitanje
- 22 Najprije treba napomenuti da, koliko je poznato Verwaltungsgerichtshofu (Visoki upravni sud), još ne postoje odluke Suda u pogledu Direktive 2015/1535 koju ovdje treba tumačiti (očito postoji zahtjev za prethodnu odluku u pogledu te direktive u predmetu C-727/17). Međutim, Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) polazi od toga da u tom pogledu valja uzeti u obzir sudsku praksu u pogledu prethodnih direktiva, koje su kodificirane Direktivom 2015/1535 (vidjeti uvodnu izjavu 1. Direktive). **[orig. str. 7.]**
- 23 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda u pogledu prethodnih direktiva, pojam „tehnički propis” obuhvaća četiri kategorije mjera, odnosno, kao prvo, „tehničke specifikacije” u smislu članka 1. točke 3. Direktive 98/34 (članak 1. stavak 1. točka (c) Direktive 2015/1535; vidjeti u tom pogledu također korelacijsku tablicu u Prilogu IV. Direktivi), kao drugo, „ostale zahtjeve”, kako su definirani u članku 1. točki 3. te direktive (sada članak 1. stavak 1. točka (d)), kao treće, „propis o uslugama” iz članka 1. točke 5. navedene direktive (sada članak 1. stavak 1. točka (e)) i, kao četvrto, „zakone i druge propise država članica koji zabranjuju proizvodnju, uvoz, marketing ili korištenje nekog proizvoda ili zabranjuju pružanje ili korištenje neke usluge ili poslovni nastan kao operatera usluga” u smislu članka 1. točke 11. iste direktive (sada članak 1. stavak 1. točka (f); vidjeti nedavnu presudu Suda od 26. rujna 2018., *Van Gennip i dr.*, C-137/17, t. 37. i navedenu sudsku praksu; vidjeti također mišljenje nezavisnog odvjetnika od 13. prosinca 2018., *VG Media*, C-299/17, t. 19.).
- 24 (a) „tehničke specifikacije”
- 25 Taj pojam pretpostavlja da se nacionalna mjera odnosi na proizvod ili njegovo pakiranje kao takve i stoga određuje jednu od uvjetovanih karakteristika proizvoda kao što su dimenzije, naziv pod kojim se proizvod prodaje, označavanje i obilježavanje (vidjeti presude Suda od 8. ožujka 2001., *van der Burg*, C-278/99, t. 20.; od 21. travnja 2005., *Lindberg*, C-267/03, t. 57.; *Van Gennip i dr.*, t. 38.; vidjeti također presudu Suda od 10. srpnja 2014., *Ivansson*, C-307/13, t. 19. i sljedeće). Opća pravila ne trebaju se smatrati takvim tehničkim specifikacijama (vidjeti nedavnu presudu Suda *Ivansson*, t. 21. i sljedeća).
- 26 Točno je da se WWAG odnosi na „proizvode” (terminali za kladenje) koji su uključeni u aktivnost (vidjeti, na primjer, presudu Suda od 4. veljače 2016., *Ince*, C-336/14, t. 71.). Konkretno značajke koje se odnose na terminale za kladenje, za razliku od Bečkog zakona o kladenju, nisu uređene u WWAG-u. U WWAG-u se samo opisuje funkcija terminala za kladenje; u tom je pogledu vjerojatno riječ o „opisnom elementu” (vidjeti u tom pogledu presudu Suda od 13. listopada 2016., *M. i S.*, C-303/15, t. 28.), a ne o „zahtjevima”. Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) **[orig. str. 8.]** stoga polazi od toga da ne postoji nikakva tehnička specifikacija.
- 27 (b) „ostali zahtjevi”

- 28 Kako bi nacionalna mjera mogla biti kvalificirana kao „ostali zahtjevi” (u pogledu obrazloženja o uvođenju te kategorije vidjeti dalje presudu Suda od 21. travnja 2005., *Lindberg*, C-267/03, t. 61. i sljedeće), ona mora predstavljati „uvjet” koji može značajno utjecati na sastav ili prirodu proizvoda odnosno njegovu prodaju (vidjeti presudu Suda od 13. listopada 2016., *M. i S.*, C-303/15, t. 20. i navedenu sudsku praksu; vidjeti također presudu Suda od 4. veljače 2016. *Ince*, C-336/14, t. 72.). Zabrana izdavanja, produljenja ili izmjene odobrenja za obavljanje djelatnosti povezanih s igrama na sreću na automatima s malim dobitcima izvan casinâ prikladna je za izravno utjecanje na trgovinu automatima za igre s malim dobitcima i time na njihovu prodaju (vidjeti presudu Suda od 19. srpnja 2012., *Fortuna* i dr., C-213/11 i dr., t. 36.; vidjeti također presudu Suda od 11. lipnja 2015., *Berlington Hungary*, C-98/14, t. 99.).
- 29 U predmetnom slučaju u tom pogledu nije riječ o zabrani, nego samo o oporezivanju. Međutim, kao što proizlazi iz pojašnjenja u pogledu inicijativnog prijedloga, cilj tog oporezivanja je (i u svakom slučaju) „ograničiti taj oblik klađenja”. Stoga je očita zakonodavčeva namjera bila, uz ciljeve porezne prirode, i odvratanje igrača od igranja, čak i ako je broj terminala za klađenje koji se drže u Beču u biti iznosio otprilike 2 000 komada i ostao je konstantan.
- 30 Stoga se čini da u svakom slučaju ne treba isključiti mogućnost da se oporezivanje držanja terminalâ za klađenje ocijeni kao zahtjev namijenjen zaštiti potrošača (igrača), koji utječe na životni ciklus proizvoda (terminali za klađenje) nakon njegova stavljanja na tržište u okviru uporabe i koji može značajno utjecati na prodaju terminalâ za klađenje.
- 31 Nadalje, ipak je upitno je li pritom riječ o mjeri u smislu članka 1. stavka 6. Direktive. Međutim, u tom kontekstu, **[orig. str. 9.]** čak i ako se samo navodi zaštita, „posebno” zaštita radnika, ne čini se, barem ne razumno, da se u tom pogledu namjeravaju zaštititi igrači s obzirom na moguću ovisnost o igrama na sreću.
- 32 (c) „propisi o uslugama”
- 33 Kako bi se mogli svrstati u tu kategoriju, takvi propisi trebaju biti „izričito” usmjereni na usluge elektroničkih informacijskih društava. To je potrebno pojasniti s obzirom na obrazloženje i praktični dio propisa. U tom je pogledu dovoljna činjenica da se pojedinačne odredbe tog propisa odnose na taj aspekt (vidjeti presudu Suda od 20. prosinca 2017., *Falbert*, C-255/16, t. 32.). Nacionalna odredba, koja predviđa kaznene sankcije u pogledu nedopuštenih igara na sreću, predstavlja tehnički propis ako se ta odredba, s obzirom na predmet i svrhu, odnosi na usluge online igara na sreću (vidjeti nedavnu presudu Suda *Falbert*, t. 37.).
- 34 WWAG u tom pogledu predviđa kaznene sankcije samo u slučaju neplaćanja poreza, njegova neplaćanja u punom iznosu ili nepodnošenja prijave. Međutim, svrha normiranja porezne obveze u pogledu držanja terminalâ za klađenje

(također) je takvim načinom ponude oklada ograničiti zaključivanje oklada (vidjeti navedeni odlomak „ostali zahtjevi”). U tom pogledu, u svakom slučaju nije isključena ocjena WWAG-a kao zahtjeva opće naravi koji se odnosi na obavljanje usluge informacijskog društva. Također se ne čini da je isključeno da te odredbe WWAG-a treba smatrati odredbama kojima se uređuju te usluge, naime, omogućavanje informacija o mogućnostima kladenja i zaključivanju oklada koje su izravno povezane s držanjem terminalâ za kladenje. Čini se da slučaj rezervacije zrakoplovnih karata u putničkoj agenciji kada je kupac fizički prisutan, pomoću mreže računala (Prilog I., stavak 1. točka (c) Direktive), nije usporediv s predmetnom situacijom jer kupac samostalno koristi terminale za kladenje, iako vjerojatno redovito u prisutnosti (zamjenika) vlasnika prostora u kojima se nalaze terminali za kladenje. **[orig. str. 10.]**

- 35 U pogledu toga, može li se takva ocjena pak isključiti, na primjer, člankom 1. stavkom 6. Direktive, može se uputiti na navedena razmatranja (o „ostalim zahtjevima”).
- 36 (d) propisi u smislu četvrte kategorije
- 37 Svrstavanje u skladu s tom kategorijom (u pogledu uvođenja te kategorije, vidjeti ponovno presudu Suda od 21. travnja 2005., *Lindberg*, C-267/03, t. 73.) pretpostavlja da ti propisi zabranjuju proizvodnju, uvoz, marketing ili korištenje nekog proizvoda ili zabranjuju pružanje ili korištenje neke usluge (vidjeti presude Suda od 9. lipnja 2011., *Intercommunale Interamosane*, C-361/10, t. 13.; od 10. srpnja 2014., *Ivansson*, C-307/13, t. 16.).
- 38 Budući da WWAG ne sadržava nikakvu zabranu u tom smislu, Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) smatra da taj zakon nije obuhvaćen tom kategorijom. Konkretno, ni članak 8. WWAG-a ne predviđa zabranu navedenih aktivnosti, nego kaznene sankcije u slučaju neplaćanja poreza, njegova neplaćanja u punom iznosu ili u slučaju nepodnošenja prijave.
- 39 (e) „*de facto* propisi”
- 40 Ako propis, koji se ne smatra tehničkim propisom, upućuje na ostale propise, koji se mogu smatrati tehničkim propisima, tada se prvonavedeni propis može smatrati „tehničkim propisom *de facto*” (vidjeti presudu Suda od 10. srpnja 2014., *Ivansson*, C-307/13, t. 31.).
- 41 U tom pogledu Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) smatra da je dovoljno uputiti na to da WWAG ne sadržava upućivanja na ostale propise, osobito ne na Bečki zakon o kladenju (vidjeti u tom pogledu također presudu Suda od 11. lipnja 2015., *Berlington Hungary*, C-98/14, t. 96. i sljedeća).
- 42 3. Drugo prethodno pitanje
- 43 Povreda obveze obavješćivanja u skladu sa stalnom sudskom praksom Suda (u pogledu prethodnih direktiva; za razliku od navedenog, u pogledu još ranije

odredbe, presuda Suda od 13. srpnja 1989., *Enichem Base*, 380/87, t. 22. i sljedeća) dovodi do [orig. str. 11.] neprimjenjivosti predmetnih „tehničkih propisa”, tako da se ne mogu primijeniti na pojedinca (vidjeti presude Suda od 30. travnja 1996., *CIA Security International*, C-194/94, t. 54.; od 26. rujna 2000., *Unilever Italia*, C-443/98, t. 49. i sljedeće; od 10. srpnja 2014., *Ivansson*, C-307/13, t. 48.; od 4. veljače 2016., *Ince*, C-336/14, t. 68.: samo su tehnički propisi koji su sadržani u presudi neprimjenjivi, ali ne i ostale odredbe zakona; vidjeti također mišljenje nezavisnog odvjetnika od 13. prosinca 2018., *VG Media*, C-299/17, t. 2.; ali vidjeti također presudu Suda od 16. lipnja 1998., *Lemmens*, C-226/97, t. 35. i sljedeće).

- 44 Općenito se čini da tumačenje prava Unije nije toliko jasno, da ne bi trebala postojati razumna sumnja (vidjeti presudu Suda od 4. listopada 2018., *Komisija/Francuska Republika*, t. 110.).
- 45 Stoga se zahtjev za prethodnu odluku podnosi Sudu na temelju članka 267. UFEU-a.

[potpisi i službeni pečat]

RADNI DOKUMENT